LINUS GESCHKE

LOFT

JSOU TO VAŠI NEJLEPŠÍ PŘÁTELÉ –
ALE MŮŽETE JIM DŮVĚŘOVAT?

THRILLER

LOFT

© 2022 Piper Verlag GmbH, München/Berlin.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Yvona Vašíčková, 2023
Cover © zero-media.net, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3924-0 (pdf)

LINUS GESCHKE

LOFT

přeložila Yvona Vašíčková

VENDETA

Obsah

1

MARK
SARA
BYT SARY, MARKA AHENNINGA
MARK
POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
SARA
MARK
SARA
MARK
POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
SARA
MARK

2

POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
MARK
SARA
POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
MARK
POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
SARA

3

MARK
Oslava narozenin Petera Högera
MARK
SARA
MARK
SARA
POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
SARA
MARK
SARA
POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
MARK
POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK
SARA

4

MARK
SARA
MARK
SARA
HAMBURK
MARK
SARA
MARK
SARA
LITTLE CORN ISLAND, NIKARAGUA
BYT SARY, MARKA AHENNINGA
MARK

5

SARA
HENNING
SARA
MARK
SARA
NA CESTĚ
SARA
MARK

Pro Janu

Už nemůžeš být
první ženou mého života.
Ale můžeš být poslední.

TENEBRIS (LATINSKY TEMNOTA):
Stav, který představuje absenci světla.
V antice to byl také obvyklý pojem
pro zlo v člověku.

Můžete mi prosím věnovat soustředěnou pozornost?

To je dobře.

To, co vám budu na následujících stránkách vyprávět, si totiž vaši pozornost zaslouží. V průběhu vypravování příběhu vám poskytnu všechny potřebné informace, ale nebudu se zbytečně opakovat. Nehodlám věci ani víckrát vysvětlovat jen proto, aby je opravdu každý pochopil.

Pokud chcete zjistit, co se skutečně se Sarou, Markem a Henningem stalo, musíte pozorně číst, každé tvrzení uchovat v paměti a všímat si všech souvislostí. Nesmíte odbočovat, neměli byste myšlenkami bloudit někde jinde. A musím vás varovat – ne každý z této trojice říká vždycky pravdu. Někdy lidé také lžou. Takoví už prostě jsme, že?

Pokud ale budete číst pozorně a přemýšlet, pokud si uděláte vlastní závěry, pak snad budete mít šanci brzy poodhalit velké tajemství.

Řekl jsem právě, že budete mít šanci?

Tak na to zapomeňte.

Nebudete mít žádnou.

Tedy… téměř žádnou.

1

„A tak tu sedíš
a sleduješ v sobě
svůj film o lásce.
Tak nahlas, jak to jen jde,
aby bolest
už nebyla slyšet.
Necháváš se unášet
a sníš
o tom, co tě trápí,
o dokonalém světě.“

Roland Meyer de Voltaire: „Wo“ („Kde“)
z alba *Heute ist jeder Tag*

MARK

Krása pohádek nespočívá v tom, že vždycky začínají slovy „Bylo nebylo“ nebo končí formulací „A jestli neumřeli…“ Jejich krása spočívá v tom, že se někdy stanou skutečností, pokud je vyprávíte dostatečně často.

Moje pohádka se Sarou začala v městečku zvaném San Vito Lo Capo, jehož kilometrová písčitá pláž byla z jedné strany ohraničena horským masivem a z druhé malebným přístavem, ve kterém rybářské čluny uvázané u sloupků čekaly na další vyplutí. Jsou to už tři roky a ten den nikde nečíhali žádní zlí démoni. Možná, že jsem je prostě jenom neviděl.

Ležela jsi uprostřed pláže na lehátku ani ne deset metrů od azurově modré vody Středozemního moře. Tvůj slamák a plážové šaty visely přes opěrku a ty jsi působila mladě, vypadala jsi dokonce ještě mladší než na svých osmadvacet let. Vlasy jsi měla vyčesané do drdolu a na plochém břiše ti ležela kniha – tmavá obálka, žlutý název, pravděpodobně šlo o nějaký thriller. Z tvých očí jsem nedokázal nic vyčíst, byly schované za slunečními brýlemi, ale v koutcích tvých úst se mihl lehký úsměv, jako kdyby tě něco pobavilo. Když si vzpomenu na naše začátky, vlastně ses usmívala stále. Tenkrát se ještě nestalo nic, co by tě o tento úsměv připravilo.

Henning do mě dloubl loktem, ukázal tvým směrem a zašklebil se. Nemusel nic říkat, kostky byly vrženy. Na té pláži mezi všemi těmi ženami jsi byla výhrou v loterii. Vypadala jsi samozřejmě

dobře, ale to nebylo rozhodující. Spousta žen vypadá dobře. Když na tu dobu vzpomínám, tak mi beztak připadá, že tenkrát existovaly jen atraktivní dívky – možná, že jsem na ty ošklivé prostě jenom zapomněl.

„Musíš se namazat krémem, jinak se spálíš."

Nevím, proč jsem to vyslovil, bylo to asi to nejhloupější, co jsem v takové situaci mohl říct. Ale co jiného jsem mohl dělat? Jedinou alternativou bylo z dálky na tebe celé hodiny zírat, ale to by bylo ještě hloupější – na tom se, doufám, shodneme.

Po těch slovech, která ze mě vypadla, ses podívala mým směrem, sundala sis sluneční brýle a prohlédla sis moje tělo, které tehdy bylo v daleko lepší kondici než dnes. Naše pohledy se na pár vteřin střetly, pak sis sluneční brýle zase nasadila před oči jako štít a znuděně jsi odvrátila hlavu.

„Rád bych se s tebou seznámil, ale nechci říct něco špatně, abych nepůsobil jako idiot," řekl jsem. „Je to opravdu těžká věc. Úplný dilema, doufám, že chápeš můj problém."

Tep mi začal bušit jako zběsilý, ale pak ses usmála. Možná jen ze soucitu, ale v tu chvíli mi to bylo jedno. Netušil jsem, jak se jmenuješ, odkud jsi nebo co děláš, jestli máš přítele, jestli jsi vdaná nebo třeba lesba.

Věděl jsem všehovšudy jen to, že bych tě dokázal milovat, že bych tě miloval, že tě musím milovat. To všechno jsem věděl s takovou samozřejmostí, že mi to i dnes ještě nahání strach. Bylo mi jednatřicet let, už dávno jsem nebyl naivní dítě, a přesto se mi zdálo, že můj dosavadní život tu byl jen proto, aby mě dovedl k tomuhle bodu.

K tobě.

„Takže takhle ty oslovuješ ženy," řekla jsi po chvíli, která působila jako věčnost, a bylo to jako spása.

„Vlastně ani ne," odpověděl jsem s pokrčením ramen a zároveň se snažil nedat najevo svou nejistotu. „Abych byl upřímnej, mám v tom teď trochu zmatek. Takže jestli máš tip, co bych měl místo toho říct – sem s ním!"

Pak se znovu objevil ten oslnivý úsměv. „Dej mi chvilku, ať o tom popřemýšlím… a mezitím mi můžeš v *Gna' Sara* objednat sklenku vína."

Aniž bys počkala na mou odpověď, oblékla sis pestře vzorované plážové šaty. Využil jsem ten krátký okamžik, kdy ti šaty zakrývaly oči, abych Henningovi naznačil, že se má vypařit. Okamžitě to pochopil a odešel směrem k našim lehátkům. Tělo měl stále ještě vlhké od našeho předchozího koupání a jeho lýtka pokrytá pískem vypadala jako obalená strouhankou.

„Jak se jmenuješ?"

Otočil jsem se. „Mark," řekl jsem. „A ty?"

„Sara. Sara Hauptmannová. Těší mě, že tě poznávám, Marku."

Když jsme šli po pláži směrem k městečku, nejradši bych tě už vzal za ruku. Neudělal jsem to jenom proto, že jsem se bál, že už bych ji nikdy nepustil.

Naše kroky po chvíli našly společný rytmus a vzájemné souznění. Pokukoval jsem po tobě zas a znovu, jen koutkem oka. Byla jsi malá, jen asi sto šedesát centimetrů vysoká. Všechno na tobě působilo zranitelně a už tenkrát jsem měl pocit, že tě musím ochránit před vším zlým. Byl to staromódní pocit, já vím, ale přesto ve mně zůstal. Dodnes.

Když jsme dorazili do *Gna' Sara*, podržel jsem ti dveře a mírně se uklonil. Vešla jsi dovnitř jako královna, rozhlédla ses a vybrala sis na terase židli, ze které bylo vidět na moře. Já jsem viděl jenom tebe. Pozoroval jsem tvoje neučesané vlasy a dokonale vykroužené rty, viděl jsem zranitelnost ve tvých ještě téměř dětských

rysech – ten pohled zastavil čas. V tu chvíli jsem tě chtěl políbit a popadnout do náruče, nic jiného. Říct ti, že srdce ti v hrudi nebije jen tak pro nic za nic.

Když přišel číšník, podíval se na nás a na chvilku zaváhal. Pak udělal jedno z těch rozmáchlých gest, která umějí stylově dělat jen Italové, a s úsměvem řekl: „*Due amanti, un grande amore*. To je vidět na první pohled!“

Naše oči se setkaly a já věděl, že to také víš. Že to vidí celý svět.

Dokonalé štěstí.

Toho letního dne moje pohádka se Sarou začala – a skončila o tři roky později, když se mě policistka zeptala, jestli jsem svého nejlepšího přítele zabil já, nebo ona.

SARA

Začátky neznají konec a dobro si nedokáže představit zlo.

Tak to bylo i s námi, Marku.

Od prvního dne.

S tím svým permanentním úsměvem a maskou drsňáka jsi v první chvíli působil skoro arogantně, zatímco tvůj přítel byl přirozenější, tak nějak uvolněnější. Budu upřímná: Když jste tenkrát přišli k mému lehátku s hranou nenuceností a přitom jste do sebe navzájem šťouchali lokty jako puberťáci, přála jsem si, aby mě oslovil on. Dopadlo to jinak, ty jsi byl prostě rychlejší.

Ze začátku jsem ještě doufala, že se přes tebe dostanu k němu, ale pak, pak se to prostě stalo. Zamilovala jsem se. Do tebe. Do Marka, který přebývá za tím nepřetržitým úsměvem a maskou drsňáka.

Nikdo si nedokáže poručit, do koho se zamiluje, ale i kdybych se tenkrát pro tebe vědomě rozhodla, tak bych toho rozhodnutí v následujících letech nikdy nelitovala. Jsi ten nejpozornější muž, kterého si lze přát, a vždycky mě dokážeš nadchnout a překvapit.

Jak často mi tě kamarádky záviděly? Ani nevím.

Často.

Velice často.

Od začátku byla důležitým pilířem našeho vztahu láska a dalším fyzická přitažlivost, ale nejsilnějším byla důvěra.

Vždycky jsem ti důvěřovala, a to především proto, že jsi byl vůči mně pokaždé upřímný. Není moc lidí, kteří si zaslouží takovou

důvěru. U těch, které jsem milovala dřív a kteří tvrdili, že jsou silní, se časem ukázalo, že i oni mají své slabé stránky, že jejich krásné fasády mají trhliny a že stojí na slabých, hliněných nohou. Ty jsi ale nikdy nepředstíral, že jsi silný. Ty takový prostě jsi, ale zároveň jsi i zářivý, vřelý a úžasný.

Kdybys byl roční období, byl bys léto.

Kromě Henninga jsem pravděpodobně jediný člověk, který ví, že součástí tvé podstaty je i zima. Že máš v sobě i něco zlého. Ne v přeneseném smyslu, ale úplně reálně, jako orgán nacházející se v těle. Možná že ho po tvé smrti při pitvě najdou. Tipla bych si, že je velký asi jako tenisák, určitě černý, a doktor řekne: „Ale ale, copak to tu máme?"

Ale předbíhám. Neměli bychom mluvit o konci, ale o začátku, protože to bylo opravdu něco.

Po návratu z dovolené jsme se vídali tak často, jak to jen šlo, přestože jsme bydleli daleko od sebe. Ty jsi byl z Hamburku a já z malého městečka v pohoří Taunus, a když jsme byli od sebe, tak se mi po tobě celé dlouhé dny nekonečně stýskalo a šíleně jsem po tobě toužila. Každý večer jsme si celé hodiny telefonovali, abychom ten čas nějak překlenuli, a počítali jsme dny, než zase budeme spolu.

Teprve s tebou jsem se cítila úplná a někdy jsem měla pocit, jako bych žila jen pro naše setkání. Tak to opravdu bylo, Marku, i když jsi mi to později už nevěřil. Postupem času sis vytvořil svou vlastní pravdu, já mám svou a ty nejnebezpečnější lži jsou stejně ty, které říkáme sami sobě.

Byli jsme spolu asi tak tři měsíce, když ses mě zeptal, jestli nechci opustit své rodné město v Taunu a přestěhovat se k tobě do Hamburku. Řekl jsi, že jsi už pro nás dokonce našel perfektní byt, že je to jedinečná příležitost a musíme se rychle rozhodnout.

Počítala jsem maximálně tak s bytem ve staré zástavbě. Tak dva pokoje, kuchyň, předsíň, koupelna a malý balkon. Neokázalý, ale útulný domov, kde si můžeme vytvořit svůj vlastní svět. Jak bych taky mohla počítat s něčím jiným? Tvoje matka je zástupkyně vedoucího pobočky Volksbank v Eppendorfu a tvůj otec profesor na univerzitě, na které jsi ty ve svých jednatřiceti letech stále ještě studoval. Rodina ze středních vrstev, bez finančních problémů, ale zároveň bez velkého bohatství. O to překvapenější jsem byla, když jsem poprvé uviděla loft.

Loft – tak jsme tomu bytu od začátku říkali, i když to vlastně žádný pořádný loftový byt není a ten obrovský obývák s ocelovými nosníky pod stropem vlastně jen tak vypadá. Sto třináct metrů čtverečních blízko Labe, pro nás to bylo vlastně příliš velké a příliš drahé. Říkal jsi, že to půjde, protože se spolu s námi nastěhuje i Henning a bude přispívat na nájem. Jeden byt, dva obytné prostory, žádný problém.

Radši bych brala malý byt ve staré zástavbě.

Ze začátku přesto fungoval náš život ve třech překvapivě dobře. Každodenní život jsme zvládali v pohodě, při vaření, nakupování nebo uklízení jsme se střídali. K neshodám docházelo jen tehdy, když bylo nutné umýt okna nebo když si Henning tu a tam přivedl domů nějakou holku, která pak s námi příštího rána seděla u snídaně a švitořila: „Jé, vy tady taky bydlíte?“

Abychom mu ukázali, jak bezvýznamné jsou jeho známosti na jednu noc, vždycky jsme se následující noci obzvlášť divoce milovali. Bral sis mě obzvlášť tvrdě a já sténala obzvlášť hlasitě, aby se moje výkřiky rozkoše odrážely od neumytých oken a daly Henningovi najevo, jak zní pravá láska. I po roce tak ještě zněly. Po dvou letech i po třech.

Sex s tebou byl vždycky fajn.

Zbytek našeho soužití měl svoje vzestupy a pády.

Krátce po přestěhování jsem si našla práci grafičky a kromě toho nás finančně podporovali tví rodiče. Nikdy jsem ale nechápala, jak si můžeme z mého platu a jejich podpory dovolit takový životní styl. Byl to nejen drahý byt, ale také nové BMW, naše dovolené a elegantní restaurace.

No dobře, teď jsem trochu lhala.

V určitou chvíli jsem samozřejmě začala tušit, kde se ty peníze berou, jen mě to nezajímalo. Přišla jsem na chuť tomu, že můžu žít tvůj život. Ty děláš, co musíš, a já nad tím přivírám oči a hraju roztomilou přítelkyni. Jsem snad proto ignorantská nebo povrchní? Snad. Dává to snad ostatním právo mě soudit? To určitě ne.

Byli jsme v pohodě, opravdu v pohodě, a přesto jedna moje část vždycky věděla, že s tebou nestrávím celý svůj život. S přibývajícími roky bychom se vzájemně odcizili, nejpozději ve chvíli, kdy bych začala toužit po dětech a solidním zázemí. Stále častěji by docházelo k hádkám a vzájemnému osočování, až bych se jednoho dne sbalila, odešla a tiše se rozplynula v mlze. Ještě nějakou dobu by se nám po sobě navzájem stýskalo, mlha by zhoustla a pak by z ní vystoupila nějaká nová láska.

Tak daleko to ale teď už nedospěje, viď? Jsme k sobě připoutaní, ať chceme, nebo ne, není úniku, žádný útěk už není možný. Až jednoho dne padne rozsudek nad našimi prohřešky, bude naším trestem buď loft, nebo cela v nějakém nápravném zařízení. Moje bude možná v Billwerderu, tvoje ve Fuhlsbüttelu, nemám tušení.

Jedinou alternativu k tomu by představovalo, že bys do vězení šel ty sám a já bych si zatím našla nějaký hezký byt ve staré zástavbě se dvěma pokoji, kuchyní, koupelnou a malým balkonem. Nebyla by to sice moje vysněná představa – tou je žít s tebou na

svobodě bez ohledu na to, co jsi udělal –, ale bylo by to rozhodně lepší než jiné alternativy.

Jedno je totiž jisté: Tu krev v naší kuchyni jen tak nevysvětlíme, ani otisky prstů na noži. S tím nám nepomůžou ani tvoji rodiče, ani tvoje výřečnost. A policie nás chce oba dostat za vraždu, to je jasné.

Jedinou otázkou je, co skutečně dostane.

BYT SARY, MARKA AHENNINGA

DEN PŘEDTÍM

„To je děs. Vážně děs."

Bianka Rakowová kývla a rozhlédla se po kuchyni, kterou už si vzali do parády její kolegové a kolegyně z forenzního oddělení. Všude byla krev. Ne jen trochu, jako kdyby ukápla ze syrového steaku, ale hodně, opravdu hodně. Tolik, jako kdyby v té místnosti proběhla zabíjačka. Krev ulpěla na pracovní desce a na stěnách, na poličkách i na obložení moderní vestavěné kuchyně. Nejvíc jí ale bylo na podlaze, která byla skoro celá umazaná, zbarvená do rezava a páchla po mědi. Jen jedno místo zůstalo poměrně čisté; odpovídalo zhruba velikosti lidského těla.

Navzdory tomu, že to v kuchyni vypadalo jako na jatkách, zůstala Bianka klidná a uvažovala analyticky. Byla to zkušená vyšetřovatelka kolem pětačtyřiceti let, která ve svém pracovním životě viděla už ledacos. Krev už ji nemohla šokovat, a to ani v takovém množství. Pouze uvedla do chodu řetězec nezbytných úkonů, které byly v první řadě zaměřené na dopadení pachatele, ne na soucit s obětí.

Cokoli jiného by v jejím povolání ani nebylo efektivní, její práce měla za cíl dostat zločince před soud a shromáždit důkazy pro státní zastupitelství, aby pachatel mohl být odsouzen. Teprve když se jí to podařilo, pociťovala příval uspokojení, protože mohla obětem posmrtně zajistit aspoň trochu spravedlnosti.

„Informujte mě prosím o aktuální situaci," požádala svého staršího kolegu Högera, který na místo činu dorazil před ní.

„Dobrá, takže… Devlet Özkanová, uklízečka, přišla o den dřív než obvykle, protože Henning Järisch – jeden ze tří obyvatel tohoto bytu – jí včera večer nechal zprávu na telefonním záznamníku a poprosil ji o to. Když dnes ráno zazvonila, nikdo jí neotvíral. Paní Özkanovou to nepřekvapilo, asi se to stávalo častěji, a tak si otevřela byt svým náhradním klíčem. Nejdřív uklidila koupelnu, pak šla do obýváku, aby tam vyluxovala prach a otřela police. Tam si všimla, že hudební aparatura je zapnutá. Myslela si, že ji obyvatelé bytu zapomněli vypnout, a tak ji vypnula sama. Teprve potom vešla do kuchyně."

„A kde je ta paní Özkanová teď?"

„Už je na stanici, aby se její výpověď zaprotokolovala."

Bianka kývla. „Co tam máme dalšího?"

„Podle odhadů forenzního oddělení to jsou minimálně tři litry krve, spíš čtyři. Jestli to pochází od jediného člověka, tak je nepravděpodobné, že to přežil."

„Řekl jste, že muž, který jí telefonoval, ten…"

„Henning Järisch?"

„Ano, ten. Řekl jste, že byl jedním ze tří obyvatel tohoto bytu. Co víme o těch dalších dvou?"

Höger se podíval do svého odrbaného zápisníku, který nosil stále s sebou. „Sara Hauptmannová a Mark Lammert," řekl potom. „Hauptmannová a Lammert jsou pár. Jí je třicet jedna, jemu třicet čtyři stejně jako Järischovi. Jména jsem už zkontroloval na policejním počítači." Höger si odkašlal. „Järisch dostal před několika lety podmíněný trest za drogový delikt. Kromě toho na něj přišla dvě trestní oznámení kvůli pokusu o znásilnění, ale obě byla stažena. A ještě jedno kvůli krádeži auta, to bylo ale

ještě z doby jeho mládí. Hauptmannová a Lammert jsou naopak v tomto ohledu nepopsané listy."

„Víme, kde se ti tři zdržují?"

Zavrtěl hlavou.

Bianka si povzdechla a odvrátila se, aby zkontrolovala zbývající místnosti. Začala obřím obývacím pokojem, který byl zařízen nákladně a moderně a svými neomítnutými cihlovými stěnami vzdáleně připomínal malou tovární halu. Delší stěně vévodil impozantní televizor s plochou obrazovkou, pod ním stál audiosystém značky Bose a naproti antracitově černá designérská pohovka potažená alcantarou. Nikde neviděla nic, co by nasvědčovalo tomu, že někdo byt prohledal.

„Zjistili jsme nějaké stopy po vloupání?"

Höger, který za ní pobíhal jako pes, zavrtěl hlavou. „Buď měl pachatel klíč, nebo ho někdo z těch tří pustil dovnitř."

Šla dál a otevřela další dveře, za kterými se skrývala ložnice. Velká skříň s posuvnými dveřmi, vedle ní trochu užší skříň ze stejné série. Ve velké skříni bylo dámské oblečení, v menší pánské. Hilfiger, Boss, sem tam Gucci, ale také hodně věcí H&M a Esprit. Typický šatník lidí, kteří měli dost peněz na to, aby si mohli dovolit designérské kousky oblečení, ale neměli dost na to, aby je nosili každý den.

Komoda stojící napravo od obrovské manželské postele byla až na pár časopisů o autech prázdná, ve druhé bylo uloženo sexy spodní prádlo, vibrátor a polstrovaná pouta. Vida, vida, pomyslela si. Zdá se, že Hauptmannová a Lammert byli pár, který rád experimentoval.

„Promiňte?"

Vyskočila a otočila se. Ve dveřích stál pochůzkář, který nejspíš právě dokončil výcvik. Nagelované vlasy měl sčesané dozadu

a jeho pohled působil nejistě. Pravou rukou zvedl jeden z průhledných sáčků sloužících k zajištění důkazů.

„Ano?“

„Tedy, já…,“ zakoktal, ale pak se vzchopil. „Váš kolega řekl, že se mám porozhlédnout v podzemní garáži, jestli tam nestojí BMW toho Marka Lammerta. Vůz je pryč, ale když už jsem tam byl, myslel jsem si, že bych se tam mohl rozhlédnout trochu víc. Podíval jsem se taky do popelnic se směsným odpadem a našel jsem tohle.“ Ukázal na tašku. „Myslím, že je na ní krev.“

Bianka vzala tašku do ruky. Uvnitř byl steakový nůž, ostrý a pevný, na jeho zvlněné čepeli rozeznala zaschlé červené cákance. Jak dřevěná rukojeť, tak i čepel z ušlechtilé oceli byly nepoškozené. Evidentně nebyl důvod vyhodit nůž do koše, ledaže by se ho někdo chtěl zbavit.

Pochválila mladého kolegu, což ho zjevně potěšilo. Pak mu tašku zase podala a uložila mu, aby ji jako důkaz předal lidem z forenzního oddělení, kteří stále ještě zajišťovali stopy v kuchyni. Spěšně kývl a zmizel, zatímco ona pokračovala v prohledávání bytu.

Druhá ložnice byla zařízena o poznání víc v pánském stylu. Vedle šatní skříně a postele byl i tady kvalitní psací stůl, pod kterým byl ukrytý herní počítač a na kterém stál jednadvacetipalcový monitor. Stěnu zdobil obraz nahé ženy. Spíš jen kresba tužkou, která by mohla působit umělecky, kdyby prsa té dámy nebyla tak abnormálně velká. V koutě stál květináč s jukou, která už určitě zažila lepší dny.

„Jaká to byla hudba?“ zeptala se.

„Prosím?“ Höger působil zmateně.

„Zmínil jste se, že uklízečka vypnula hudební aparaturu. Jaká hudba tu naposledy hrála?“

„Aha… netuším. Myslí si snad paní vrchní kriminální komisařka, že je to důležité?“

Už zase jedna z těch posměšných poznámek, pomyslela si. Už jich pomalu začínala mít plné zuby. Zavrtěla hlavou, ale zároveň jí bylo do smíchu. Ještě se z toho zřejmě nevzpamatoval. Evidentně si stále ještě myslel, že vedení referátu mělo být svěřeno jemu, poté co jeho nadřízený odešel před pár měsíci do důchodu.

Dopadlo to zkrátka jinak, jeho problém. Na vyšších místech se rozhodli převelet ji na toto místo až z Bavorska. A proč? Protože se o to místo přímo ucházela, když se v Hamburku naskytla příležitost získat takovou práci. Měla lepší posudky a v Mnichově už nasbírala zkušenosti s vedením oddělení vražd. Bylo to rozhodnutí na nejvyšší úrovni, které bylo učiněno na základě věcných úvah, ale které přesto urazilo jeho ego. Musela se vyrovnat s tím, že vztah mezi nimi je kvůli tomu napjatý.

Když ohledání bytu včetně koupelny a pokoje pro hosty dokončila, vrátila se na pravděpodobné místo činu. „Jak to vypadá, paní kolegyně? Můžete k tomu už něco říct?“

Bettina Kollmannová, vedoucí forenzního oddělení, pozdvihla hlavu a sundala si rukavice. „Aniž bych teď chtěla něco závazně konstatovat, řekla bych, že v této kuchyni byl někdo napaden nožem, sekerou nebo mačetou. Zkrátka něčím, co způsobuje velkou ztrátu krve. Zajistili jsme velké množství otisků prstů a stop DNA, které je však nutné ještě vyhodnotit. Jinak prozatím nic dalšího nemáme.“

Bianka si dřepla vedle kolegyně. „Höger mluvil o třech litrech krve. Platí ten odhad ještě?“

„Těžko říct, ale jedno je jisté: Pokud ta krev skutečně pochází od jediného člověka, tak neměl šanci přežít.“

„Jste si tedy jistá, že ten člověk je teď mrtvý?“

Kollmannová pokrčila rameny. „Na základě mých zkušeností by to bylo přinejmenším poprvé, že by někdo přežil taková jatka."

Bianka přikývla a zvedla se, nejpozději odteď musí začít považovat kuchyň i oficiálně za místo, kde byla spáchána vražda.

„Už vám můj kolega předal ten nůž?" chtěla pak vědět.

Kollmannová přikývla. „Okamžitě začneme s analýzou stop. Kromě toho nechám provést porovnání DNA, abychom prověřili, zda ty krvavé skvrny na noži a krev v kuchyni pocházejí od stejné osoby."

Bianka poděkovala a pak se obrátila k Högerovi, který mezitím zase přišel do kuchyně. „Předpokládám, že pátrání po třech obyvatelích bytu už bylo vyhlášeno, nebo ne?"

„Ó, na to jsem úplně zapomněl." Podíval se na ni s hraným překvapením. „Samozřejmě že pátrání už bylo vyhlášeno! Ať už tomu věříte, nebo ne, paní Rakowová, řešili jsme tady případy už dávno předtím, než jste přišla."

Bianka krátce zaváhala a pak řekla: „Pojďte prosím se mnou. Potřebuji se s vámi poradit."

Nečekala na odpověď a poodešla do předsíně, kde byli v bezpečí, mimo doslech ostatních. Následoval ji, a když se ještě jednou přesvědčila, že je nikdo nepozoruje, podívala se mu do očí a řekla: „Myslím, že si musíme pár věcí vyjasnit, než se to tu nějak zvrtne… Jste schopný policista, Högere, to jsem nikdy nepopírala. Někdo, kdo by si pozici vedoucího oddělení vražd určitě taky zasloužil, ale dopadlo to prostě jinak. Vy a já se teď jen můžeme rozhodnout, jak s tím naložíme. Vzhledem k tomu, co nás v příštích dnech čeká, bych s vámi ráda kolegiálně spolupracovala, ale *tým* prostě nefunguje, když spolupracuje jen jeden člověk. Pokud byste se tedy i nadále choval jako trucovité dítě, kterému vzali hračku, musela bych se bohužel ujmout role, které

se ujmout nechci – role vaší nadřízené, která takové poznámky jako před chvílí nestrpí. Pokud mi tedy do budoucna budete za každou cenu chtít něco sdělit, tak to prosím dělejte mezi čtyřma očima. Jasné?“

„Aha… Takže teď to bude takhle?“ Zmateně na ni vytřeštil oči. „Chcete vystupovat jako moje nadřízená? Hrát si na šéfku?“

„Já *jsem* vaše šéfka. A co chci, to jsem vám právě vysvětlila. Z mé strany je to všechno. Uvidíme se za dvě hodiny na prezidiu na úvodní poradě o situaci. Řeknete to ostatním?“

Sevřel rty a přikývl.

Bez dalších slov se otočila, rozloučila se s lidmi z forenzního oddělení a odešla z bytu. Seběhla po schodech dolů a vyběhla ven na ulici. Tam se zlou předtuchou zůstala stát. Neměla takové diskuse ráda. Nesnášela, když musela lidi kárat a ukazovat, kdo je tu šéf, ale někdy to prostě jinak nešlo. Buď to Högerovi docvakne, anebo jejich spolupráce nepotrvá dlouho.

Zůstala stát před domem a zapálila si cigaretu, aby se uklidnila a lépe soustředila. Potahovala z cigarety tak náruživě, jako by kouř už nikdy neměl opustit její plíce, jako by si chtěla v sobě navždy ponechat všechno, co vdechla.

Pomohlo to.

Krátce nato už konflikt s kolegou pustila z hlavy a zaměřila své myšlenky na případ. Takže milenecký pár a jeho mužský spolubydlící, pomyslela si. Zajímavá konstelace. Neobvyklá, ale svým způsobem i vzrušující. Neříká se, že v trojici je vždycky jeden navíc?

Když dokouřila, oždibovala nedopalek tak dlouho, až z něj vypadl poslední kousek tabáku i s uhlíky. Pak hledala odpadkový koš, aby vyhodila filtr. Připadala si při tom skoro jako pachatelka, která se snaží nezanechat na místě činu žádné stopy.

MARK

SOUČASNOST

Vyšetřovací vazba.

Předpokladem pro uvalení vyšetřovací vazby je silné podezření ze spáchání trestného činu nebo nebezpečí útěku. Alternativně ji lze použít také v případě, že hrozí opakování trestného činu nebo zahlazení důkazů, aby se zabránilo tomu, že dvě nebo více osob, které jsou podezřelé ze společného činu, se spolu domluví. Tak jsem se to učil během studia. Soudce, který přezkušuje oprávněnost vazby, by zítra mohl dospět k závěru, že pro Saru a pro mě přinejmenším dva z těchto tří bodů platí, což by vysvětlovalo, proč jsem byl zadržen policií a teď ležím v cele velké pouhých pár metrů čtverečních a zírám do stropu, zatímco moje myšlenky bloudí po místnosti, odrážejí se od holých betonových stěn a vracejí se jako nesourodé fragmenty.

Zavírám oči a pod víčky se mi okamžitě začínají vynořovat obrazy, které se nedají zaplašit. Většinou jsou to jen drobné cáry a jednotlivé útržky myšlenek, někdy jasnější, někdy zamlženější. Většina z nich se točí kolem toho, co se stalo dnes ráno. Kolem okamžiku, kdy jsme Sara a já přišli domů a vpadli přímo do náruče policie. Ještě stále vidím ty lidi před sebou, jejich udivené pohledy. Ženy a muže v bílých overalech, policisty v civilu a policisty v uniformě. Dva z nich nás odvezli na policejní prezidium a strčili nás do oddělených cel. Odtrhli nás od sebe a zamkli nás.

V první chvíli přišel jen šok a údiv. S tím bych se ještě srovnal, ale pak se k tomu přidala touha a ta mě dorazila. Od toho okamžiku jsem jen opakovaně tloukl hlavou do zdi a volal Sařino jméno. Jako by ji ten křik dokázal ke mně přivést. Jako bychom měli šanci dostat se k sobě, když budu dostatečně nahlas křičet.

Pravděpodobně jsem Saru ještě nikdy nemiloval tak jako v ten okamžik a docela určitě jsem ji ještě nikdy tak bolestně nepostrádal. Beze srandy – bolí to, hodně hluboko v mase to bolí jako nádor se zuby ostrými jako břitva, který tě zaživa rozežírá. Nevím, kde teď Sara je a jak jí je. Vím jen, že veškeré moje myšlení je zaměřeno jen na její osobu podobně jako v posledních letech, ale tehdy jsem její přítomnost vnímal až příliš často jako něco samozřejmého. Například její překrásný obličej, když vedle mě spala, nebo způsob, jakým vždy oběma rukama ovinula mou paži, když jsme se šli projít. Napadá mě tolik báječných věcí, které byly možné jen se Sarou, s žádnou jinou.

Už nemůžu ležet na dřevěné pryčně, bolí mě záda, a tak se narovnám a civím na zem. Jeden z dřívějších obyvatel cely vyryl do dlažby srdce. Netuším, jak se mu to podařilo. Je v něm krátké jméno, nečitelné. Možná se mu taky po někom stýskalo tak jako mně po Saře. Ale možná mu šlo jenom o to, aby jeho srdce bylo pošlapáno.

S láskou je to divné, řekl bych. Nedá se koupit ani nevyléčí žádné nemoci, a přesto byla láska často důvodem pro svrhávání králů a vyhlašování válek.

Pokud jde o lásku, mohou se zejména muži stát ubohými tvory. Jsou to vždycky oni, kdo z lásky přijde o rozum a koho láska přinutí udělat kdejakou šílenou věc, která by jim při jasném rozumu vůbec nepřišla na smysl.

Vyhlašování válek.

Svrhávání králů.

Zabíjení soků.

Dřív jsem se takovým věcem jen smál, ale od té doby, co znám Saru, je to pryč. Od té doby vím, že takové věci nejsou jen filmovým námětem pro Hollywood, ale alternativami, které je nutné vážně brát v úvahu, když jde do tuhého.

Od samého začátku jsme se Sarou nebyli jako většina ostatních párů, jejichž lásku drží často jen tenká vrstva ledu, která už při sebemenším vzestupu teploty začne tát. Znám takových párů ažaž a pohrdám jimi. Jak jen se dá žít ve vztahu, ve kterém jeden do druhého neustále ryje a mezi přáteli vydává drobné urážky za vtipné škádlení, jen aby se zjistilo, jestli lze získat na svou stranu někoho zvenčí?

Sara a já jsme takové hříčky nikdy nehráli. Dodnes jsem o ní neřekl špatné slovo a dal bych ruku do ohně za to, že ani ona o mně. Chovám k ní důvěru navzdory chybám a slabým stránkám, které má stejně jako kdokoli jiný. Jenomže téměř nikdo její chyby nezná, protože je dokáže dobře skrývat.

Pro Saru je vnější dojem vším, mně to naopak vždycky bylo jedno. Nebyl jsem milé dítě a nejsem ani milý dospělý. Na rozdíl od ní jsem nikdy nechtěl být miláčkem všech, připadalo mi to příliš namáhavé, a proto taky nemusím předstírat, že jsem hned s každým kamarád. Že je můj protějšek neustále báječný, skvělý a mimořádný – jen aby tato osoba následně řekla totéž o mně.

Pravda je, že osud většiny lidí je mi u zadku. Je mi fuk, co říkají, co si myslí, co dělají. Oni mají svůj život, já mám svůj, a jestli jim připadám cholerický, arogantní nebo povrchní, tak ať. I když si asi myslí, že navzdory svým čtyřiatřiceti rokům se v mnoha situacích pořád ještě chovám jako puberťák, který odmítá převzít odpovědnost.

„Ty si nechceš Saru jednou vzít?“ ptají se nebo chtějí vědět věci, do kterých jim nic není, jako například: „Vy nechcete mít děti?“ „A co takhle najít si nějakou pořádnou práci?“ „Hele, Marku – nechceš už konečně dospět?“

Dospět? Já? Já už jsem dospěl dávno! A odpovědnost jsem převzal, odpovědnost za prosperující podnikání. Jenom to nikde nevytrubuju do světa jako kdekterá kancelářská krysa se zajištěným teplým místečkem. Tak se jděte bodnout, jděte všichni do hajzlu!

Vím, co dělám, a Sara to ví taky. Jenom na tom záleží. Žijte si svoje představy o spořádaném životě, my žijeme svoje. Nebo jsme je přinejmenším žili, než…

… jsme skončili v cele.

… nás začali podezřívat z vraždy mého nejlepšího přítele.

… se vynořila otázka, která mě od té doby trápí víc než cokoli jiného: Jak jsi jen mohla, Saro?

POLICEJNÍ PREZIDIUM HAMBURK

PRVNÍ VÝSLECH SARY HAUPTMANNOVÉ

„Středa 7. července 2021. Přítomny jsou vyslýchající vrchní komisařka kriminální policie Bianka Rakowová a obviněná Sara Hauptmannová.“ Bianka se naklonila k nahrávacímu zařízení. „První otázka: Chcete se vzhledem k závažnosti obvinění opravdu vzdát práva na obhájce, paní Hauptmannová?“

Vzdorovitý pohled. „Žádného nepotřebuji.“

„Přesto bych vám radila, abyste se tohoto práva nevzdávala. V případě, že si nemůžete advokáta dovolit, vám rádi zajistíme obhájce ex offo.“

„To vím. Přesto žádného nechci. Nic jsem neudělala. Proč bych tedy měla potřebovat advokáta?“

„V pořádku, je to vaše rozhodnutí.“ Naklonila se dozadu. „Druhá otázka: Jak je vám, paní Hauptmannová?“

„To jako vážně?“

Bianka se usmála. „Dokážu si samozřejmě zhruba představit, jak se asi cítíte. Myslela jsem spíš, jestli je vám fyzicky dobře. Nechtěla byste kávu nebo vodu?“

Žádná reakce.

„Hmm?“

Sařiny rty se pootevřely a pak zase zavřely. Nakonec řekla: „Ano… sklenice vody by byla fajn.“

Bianka odešla pro vodu.

Výslech zatím probíhá perfektně, pomyslela si. Obviněná, která je ochotná mluvit a zároveň se vzdává práva na právního zástupce, byla pro Bianku výhrou v loterii. Vzhledem k závažnosti obvinění se něco takového vyskytovalo jen velmi zřídka. Buď byla Sara Hauptmannová úplně naivní, nebo ještě v televizi neviděla mnoho detektivek.

Když Bianka opět vešla do výslechové místnosti, postavila sklenici před obviněnou a prohlédla si mladou ženu pozorněji. Sara Hauptmannová byla krásná, to bez debat, a vypadala na mnohem míň než na jednatřicet let, jak se dalo vyčíst z jejího dokladu totožnosti. Trochu jako Vanessa Paradis dobrých deset let po svém songu „Joe le taxi" – do drdolu sepnuté středně hnědé vlasy se světlými pramínky, klenuté čelo, široká ústa s našpulenými rty a tupý nosík.

Biance bylo jasné, že Sara Hauptmannová patří do kategorie lidí, kteří na ostatní okamžitě zapůsobí sympaticky. Vypadala roztomile a pravděpodobně se uměla nádherně zeširoka smát. Starší lidé ji pak zaručeně vždycky chtěli vzít do náruče a obejmout, a pokud plakala, muselo jim to drásat srdce.

Bianka se však nedala zmást vzhledem. Krásou zásadně ne, na to byla ve své profesi až příliš zkušená. Za všechny ty roky se naučila jedno: Když se naruší povrch něčeho zdánlivě dokonalého, vždycky se najde něco odpudivého.

„Vy víte, proč tu jste," zahájila výslech. „Na základě stop ve vašem bytě musíme vycházet z toho, že tam byl zabit člověk. Nezjistili jsme ani stopy po vloupání, ani známky loupeže. Dále víme, že v tomto bytě žijete ve třech – vy, váš přítel Mark Lammert a jeho přítel Henning Järisch. Vy a Mark jste teď v policejní vazbě, ale po panu Järischovi i nadále chybí jakákoli stopa. To je… zkrátka znepokojivé."

Udělala krátkou pauzu.

Když nepřišla žádná reakce, pokračovala: „V podzemní garáži domu byl nalezen nůž, na jehož čepeli ulpěla krev a na jehož rukojeti se nám podařilo zjistit otisky prstů vašeho přítele. Na základě uvedených bodů musíme vycházet z toho, že pan Järisch nebo nějaká jiná osoba ve vašem bytě zemřela – porovnání DNA přinese v tomto ohledu jistotu. Už na základě chybějících stop po vloupání a na základě otisků prstů vzniká kromě toho podezření, že buď Mark, nebo vy oba společně jste tohoto muže zabili a následně se zbavili jeho těla. Můžete mi sdělit něco, co by toto podezření vyvrátilo?"

„Nikoho jsem nezabila," odpověděla tiše Sara, která teď byla už jen stínem sebe sama. „Ani Mark nikoho nezabil. Celý den jsme byli spolu, to jsem vám přece už řekla. To je… to celé musí být nedorozumění."

„Několik litrů krve není žádné nedorozumění, Saro. Smím vám říkat Saro?"

Přikývla. Drdol se jí zakymácel.

„Začněme ještě jednou úplně od začátku. Jak jste vy a Mark strávili včerejší den?"

Obviněná zopakovala, co řekla Högerovi už při prvním rozhovoru. Bezvýsledné chození po nákupech, pak kino a nakonec noc v hotelu. Ani napodruhé nezněl ten příběh věrohodněji, zvlášť když ani z prvního vyšetřování nevyplynulo nic, co by tuto výpověď dokázalo podpořit.

„Chápu…" Bianka se ani nesnažila skrýt své pochybnosti. „Jenomže s výjimkou rezervace hotelu se nám pro nic z toho, co tu uvádíte, nepodařilo nalézt svědka. V obchodech, které jste uvedla, si na vás nikdo nevzpomíná, ani v kině. Jestli se z toho chcete dostat, musíte mi nabídnout trochu víc."